

Directeur Peter Crauwels: “Van Toermalijn een echte buurtschool maken”

Mocht je als Wandelkringer nog ooit naar een repetitie mogen/kunnen, dan kunnen we zeker een bezoek aan de speelplaats van onze school aanbevelen. Kleurrijke blokken in rare vormen naast mekaar gestapeld, maar ook een afgesloten witte ronde ruimte, waarin we twee mini-doeltjes onderscheiden. “Panna. Het successpel op onze speelplaats,” glundert Peter Crauwels als we ernaar wijzen.

Panna? Peter Crauwels? Waar heb je het over, horen we jullie tot in onze huiskamer denken. Panna blijkt een soort voetbalspelletje te zijn, dat je man tegen man kan spelen. Op drie minuten tijd zo veel mogelijk scoren en als je de bal tussen de benen van de tegenstander kan spelen, ben je sowieso gewonnen. Maar wie mag Peter Crauwels wel zijn?

Een 38-jarige enthousiaste, gemotiveerde krullenbol, echtgenoot en vader van Victor (7) en Max (4), maar ook sinds een viertal maanden de nieuwe directeur van De Toermalijn, de naam voor het kleuter- en lager onderwijs in ons aller Sint-Norbertus. Maak even kennis met deze dynamische man.

“Mijn levensloop? Ik volgde lagere school in het college in Edegem. Ik volgde in het middelbaar onderwijs de lessen menswetenschappen in het Sint-Gummaruscollege in Lier. Al heel vroeg was het duidelijk dat ik leraar wilde worden, want ik speelde al vroeg met krijtjes en schreef op het bord in mijn kamer. Ik volgde dan ook daarvoor de cursussen aan de Katholieke Hogeschool in Mechelen (momenteel: de Thomas More Hogeschool) en op mijn 21 jaar was ik afgestudeerd zonder één keer gebuisd te zijn. Ik zorgde er wel voor dat ik altijd (net) genoeg punten had en dat lukte.”

Les geven was in die tijd allicht iets moeilijker?

Peter Crauwels: “Inderdaad. In mijn eerste jaar kwamen diegenen die geen plaats vonden terecht in een lerarenplatform. Van daaruit werd ik opgevist om vanaf half september de rest van het schooljaar les te geven in het eerste leerjaar in Tisselt.

Nadien kwam ik terecht in de Johannesschool op het Valaar in Wilrijk, waar ik mijn stage gedaan had en waar ik blijkbaar een goede indruk had nagelaten.

Ik gaf er vijftien jaar les: eerst in het eerste leerjaar. Fantastisch om zien in welke korte periode zij zich alles eigen kunnen maken. Maar het stak na een tijdje tegen dat zij niet zelfstandig genoeg waren en ik stapte over naar het zesde leerjaar. Met de kinderen bezig zijn, deed ik nog graag, maar het systeem evolueerde naar een periode, waarin de paperassen belangrijker werden dan de klas en de leerlingen.

Ik vroeg de directeur dan ook om zorgleerkracht te worden in het vijfde en het zesde leerjaar. Dat heb ik gedurende vier jaar gedaan. Ik bouwde er een beetje expertise op om te werken met hoogbegaafde kinderen. Zij moesten uitgedaagd worden om erbij te blijven. En natuurlijk waren er ook kinderen bij die moesten gevolgd worden omdat zij het moeilijk hadden. Soms heel ontmoedigend, want ondanks vele inspanningen ging ‘het’ er niet altijd in.”

Maar hoe werd je dan directeur?

“Ik wilde buiten de klaswerking nog iets anders doen. Ik heb dan enkele keren gesolliciteerd voor directeur, maar ik kwam vorig schooljaar terecht bij het OVSG (onderwijsvereniging van steden en gemeenten), een beleidsondersteunende organisatie, waar ik heel dankbaar was omdat ik daar nog meer feeling met het beleid mocht ondervinden.

Begin van dit schooljaar solliciteerde ik bij KOBA (Katholiek onderwijs bisdom Antwerpen), maar eind oktober 2020 vernam ik dat de directeur van De Toermalijn in Sint-Norbertus een andere uitdaging had aanvaard en werd ik daar benoemd als opvolger van Kristiaan Pipijn.”

Heb je nog contact gehad met hem?

“Ik kende hem niet. Hij was dan wel projectleider Schoolontwikkeling bij de stad Antwerpen geworden, maar in gedachten was hij ook nog wel bezig met zijn vroegere school. We hebben dan contact met mekaar genomen om de manier van overname te bespreken. Een aantal zaken die al begonnen waren, moesten verder ondersteund worden. Ik kreeg een goede ondersteuning van hem vooraleer hij aan zijn nieuwe traject begon.”

Maar intussen zat je wel met zijn naamswijziging ‘De Toermalijn’ en een school op twee locaties: kleuterschool in de Hertsdeinstraat en lagere school in de Paleisstraat...

“Hoewel er een goede communicatie bestaat tussen het lager onderwijs en het middelbaar, vormen we toch nog geen evidente dynamiek. Dat begint al op de speelplaats. Wie daar een mooie oplossing kan voor vinden, mag het me altijd komen zeggen.

Over de naam van de school kan ik kort zijn. Voor jongeren in deze buurt zegt de naam Sint-Norbertus niet veel. Maar met De Toermalijn hebben ze toch een lichtende diamant, die zorgt voor een open school die veel kleurrijker is. Dan is Toermalijn veel meer sprankelend, al zal het misschien even tijd vergen vooraleer de naam een grotere bekendheid kent. Maar de naam staat ook voor de veelkleurigheid van de buurt en van de school. Wij willen eigenlijk een echte buurtschool zijn.”

Kan je dat blijven volhouden met een vrij beperkte schoolbevolking?

“Wij hebben 98 leerlingen in de lagere school en 57 kleuters in de Hertsdeinstraat. Dat is een beetje weinig voor een goede schoolwerking, maar wij kregen in de marge toch de toelating om er een school voor de buurt van te maken. Wij slepen misschien een oordeel mee dat we te veel een allochtone school zijn, maar ik kan je garanderen dat heel wat jonge Vlaamse gezinnen bewust kiezen voor een school met een visie, die ook bewust kleinschaliger is. Daardoor staat ze ook dicht bij de kinderen en wordt het geen afstandelijk onderwijs ver van de realiteit.”

Je kan er toch niet naast kijken dat er een gemengde bevolking in deze buurt woont...

“Dat doen we ook niet. Maar ik vind het tegelijkertijd zelfs de sterkte van deze school. Wij hebben hier ook schitterende leerkrachten met heel creatieve ideeën. In het kleuteronderwijs willen we gebruik maken van de meertaligheid om de kinderen stilaan te leren lezen en vooral leesplezier te bieden. Wij hebben al ondervonden dat wie goed is in haar/zijn moedertaal, ook goed wordt in het Nederlands.

Op de speelplaats hebben we een grote boom staan met allerlei thema's aan. We hangen er b.v. een appel in en laten de leerlingen zeggen hoe het woord 'appel' in hun moedertaal klinkt en zo verkennen ze ook de taal van de andere kindjes uit hun klas. De leerkrachten vertellen daar een verhaaltje rond. Doordat sommigen ook weten hoe ze de ouders aan de schoolpoort moeten begroeten in hun eigen taal – dat hoeft niet verder te gaan dan 'goede morgen' - zorgt dat ervoor dat ze goede contacten hebben met de school en dat we voor iedereen laagdrempelig zijn.”

Je bracht zelf de naam 'Toermalijn' in de pers door in december een actie te voeren om meer dekentjes te vragen voor de leerlingen.

“Dat was eigenlijk niet echt bedoeld als een mediastunt – de belangstelling was lekker meegenomen – maar eerder een noodkreet. Met de deur open en tien minuten verluchting per uur via de vensters, was 12 graden niet altijd haalbaar en sommige kindjes hadden het echt door en door koud. De respons was wel geweldig: we ontvingen heel wat dekentjes.”

Je bent intussen vier maanden directeur. Valt het allemaal een beetje mee?

“Het valt heel goed mee. Dit was de uitdaging die ik nodig had. Door het feit dat ik er in kwam in de loop van het schooljaar, maakte wel dat ik twee maanden aanholde achter alles wat er gebeurde. Ik moest kennis maken met de projecten die bezig waren. Dat is natuurlijk anders als je van bij het begin van het schooljaar bij alles betrokken bent.

Maar nu ben ik 'bij' na vele gesprekken met de collega's. Veel fantastische professionals, die dikwijls met een veelheid aan ideeën afkomen. Hoe zorgen we

best voor de begeleiding op taalgebied? Moeten we misschien een traject op poten zetten met een 'looping'-systeem, d.w.z. dat de leerkrachten hun leerlingen jaar na jaar zouden blijven begeleiden in plaats van elk jaar een nieuwe leerkracht voor de leerlingen? Wij hebben hier een team dat meedenkt met het beleid.

In het leraarslokaal hebben we hier een groot bord hangen met ons leerproject. Wat willen we? Dat gebeurt niet zo maar via een aantal losse acties, maar wij maken gefundeerde keuzes en kijken toe hoe het proces groeit. Naast dat grote bord hebben we nog een zijbord, waarop alle ideeën staan die we wellicht in de toekomst nog kunnen of willen realiseren.”

Daarin staan dus zowat al jullie doelstellingen?

“Zo is dat inderdaad. Het is belangrijk dat wij hier samen als een team aan werken en inspraak van de leerkrachten vind ik belangrijk. In afspraak met de inspectie werken wij ook met outputgegevens. Welk profiel hebben wij? Als er veranderingen komen, waarom gebeuren die? Wat wil je bereiken na een bepaald jaar? Er is ook een goed contact met de pedagogische begeleiding.

Uit mijn vroegere ervaring weet ik dat het belangrijk is dat je kinderen kan blijven uitdagen, zelfs in een sociaal-economische context. Zelfs al gaat dat 'uitdagen' slechts over zeven, acht leerlingen. Dan nog is dat belangrijk.”

Je ging ook jouw licht opsteken in Nederland bij ene René Renson. Waarom?

“Hij had het in enkele artikels over mogelijke valkuilen voor directies en daar wilde ik meer over vernemen. We hebben collega's die sterk betrokken zijn en inspraak willen. Daarmee en met mogelijk nog vele andere vragen moet je als directeur rekening houden. Het is leuk om zien hoe ze enthousiast

op nieuwe dingen springen, maar het is aan de directeur om de prioriteiten te bepalen voor dit schooljaar en voor de volgende jaren.

Hoe kan je daaraan werken als team en hoe hou je de focus gericht op het belangrijke? Het is een kwestie van geloofwaardigheid. Je moet ook niet met té veel bezig zijn. Het team moet zich daarvan bewust zijn en de valkuil zou kunnen zijn dat ze té veel willen. Maar we gaan het beslist samen doen en ik zie hier een schitterende school groeien.”

Zijn er nog een aantal zaken die je absoluut verwezenlijkt wil zien?

“Tussen de vele vergaderingen door, wil ik zeker nog onze werking beter verkennen: wat gebeurt er precies in de lessen? Soms zien we een aantal onbewust foutieve dingen en die moeten we natuurlijk vermijden en alles op het goede spoor zetten. Leerkrachten moeten gesteund worden, want voor hen is er nu al geen uur of geen inspanning te veel.

Het is wel een beetje mijn droom om een eigen plek te verwerven voor de lagere school, die nog een betere aansluiting zou vinden bij de kleuterschool. De mensen van de lagere school en de kleuterschool zien mekaar in feite niet veel.”

Hebben jullie veel problemen gekend met de Corona-maatregelen?

“Eigenlijk hebben we amper problemen gekend: verluchting van de klassen, gel, afstand houden... We hebben dat in de lagere school nauwgezet opgevolgd en proberen aan te passen als er weer eens wijzigingen kwamen, zoals de vaste plaatsen voor de leerlingen in de klas. Dikwijls zaken die veel voeten in de aarde hadden en waardoor er veel ongerustheid werd gecreëerd en veel onnodige zorgen.”

Ben je eigenlijk zelf muzikaal aangelegd?

“Niet echt, nee! Ik heb altijd wel gitaar willen spelen, maar dat is me niet gelukt omdat ik moeilijk noten kon lezen. Ik ben dan maar overgeschakeld naar het voorzichtig bewerken van de blokfluit. Maar intussen heb ik kinderen van vier en zeven jaar. Wij volgen de meeste Disneyfilms en Like Me en die liedjes durf ik wel eens uit volle borst meebrullen met de kinderen.” (lacht)

Kris De Bruyne was ook leerling in Sint-Norbertus

Begin februari overleed op 70-jarige leeftijd de gekende Vlaamse zanger Kris De Bruyne. Overall verschenen uitgebreide levensverhalen over hem.

Maar wat misschien minder bekend was, is dat hij ooit leerling was op Sint-Norbertus. In het derde middelbaar was E.H. Tuyteleers zijn klastitularis en kreeg hij geschiedenis van Herman Lermytte. Hij speelde zelfs mee in het toneelstuk "Acht stomme weken moeder", waarin leerlingen en leerkrachten samen op het podium stonden.

Ook ex-ZWK'er Chris Van de Velde herinnerde zich Kris De Bruyne door een wel heel mooi, waargebeurd voorval.

"Het was in 1967. Sint-Norbertus was toen nog een college met heel wat priester-leraars. Als 'snotneus' in het onderwijs 'mocht' ik het laatste uur van de zaterdagochtend (jawel, nog les op zaterdag!) een derdejaar 'bewaken' tijdens de biechtstudie.

Zo heette dat: leerlingen kregen de kans om te gaan biechten in de kapel (Katholiek Onderwijs in de jaren '60). De klastitularis, een priester-leraar, had me op het hart gedrukt dat er orde en tucht moest zijn. Met andere woorden: hou ze stil.

Een groep van ongeveer dertig leerlingen, allemaal jongens tegen de vijftien jaar aan, gedurende vijftig minuten stil houden, tijdens het laatste lesuur van de week: een helse onderneming voor mij. In die klas gaf ik zelf ook geen les, wat het nog moeilijker voor me maakte. Na enkele van zulke uren, die me steeds op kleine veldslagen leken, voelde ik me eerlijk gezegd wat ellendig.

Maar, toen stapte een leerling tijdens zo'n uur op me af. Kakikleurige parka, coltrui en haren tot op de schouders (wat toen 'uitdagerend' was). Mijnheer, kunnen we dat zaterdaguur niet nuttig gebruiken? We hebben het er moeilijk mee. Kunnen we niet beter – voor wie het interesseert – discussies houden over wat ons boeit? Ik antwoordde dat ik dat een prima idee vond en dat ik overwoog om het eens uit te proberen.

Hoe is jouw naam, vroeg ik.

Kris De Bruyne, meneer.

De 'biechtstudies' werden van toen af zalige eindeweeksuren! Of je dat nu gelooft of niet: ook Kris De Bruyne is een wissel in het spoor van mijn leraarsloopbaan geweest.

Dank je, Kris!"

50 jaar Radeske

De gezichten spreken voor zich ...
De viering van 50 jaar Radeske moet
spijtig genoeg weer verplaatst worden.

31 mei 2020 ... werd 23 mei 2021, ook dit lukt niet.

Wat wordt het nu?

Deze mannen zoeken verder ...

we houden jullie op de hoogte ...

feesten zullen we !

Oude koeien en de gracht is nog diep

Ook al heb ik een goed hart en een slecht karakter, toch ben ik geen fan van het weekblad 't Pallieterke. Verder dan het nu en dan doorbladeren van het satirisch weekblad kom ik niet. Kwam ik niet. De plaatselijke bibliotheek heeft namelijk haar abonnement opgezegd want niet meer dan een handvol lezers.

Uiteraard heb ik geen probleem met satire.

Onze Nederlandstalige literatuur was nog maar net uit de startblokken geschoten of daar diende zich met Reinaert De Vos al een satirisch meesterwerk aan.

En iedereen die een paar woorden Engels gestudeerd heeft, herinnert zich nog het lijstje met aanbevolen lectuur dat steevast werd aangevoerd door Animal Farm, de bijtende satire van grootmeester Orwell.

Recente films als Death of Stalin en Jojo Rabbit – met concurrent Hitler in een 'gastrol' – zijn voor mij hoogtepunten in het genre.

Bovendien geen fatsoenlijke krant zonder een tekening die vaak met enkele rudimentaire lijnen en een summiere tekst het nieuws van de dag duidt: de cartoon, de meest beknopte vorm van satire!

Maar als de beoefenaars van het genre steeds op dezelfde nageltjes kloppen, dan loert er een *déjà vu* om de hoek. Erger nog, dan gaan bijvoorbeeld lezers of kijkers zich koesteren in hun 'confirmation bias', waardoor ze zich keer op keer bevestigd en gesterkt voelen in een opinie die ze voor geen geld van de wereld willen bijsturen of opgeven.

Andere bronnen mijden ze, want die werken alleen als stoorzenders en tasten zodoende het eigen gelijk aan.

Ik steek niet onder stoelen of banken dat ik wel eens in hetzelfde bedje ziek ben. Las ik de laatste vier jaar een boek over Trump, dan uitsluitend één waarin de man tot op het bot gekraakt werd. CNN en Trevor Noah confirmeerden er ondertussen lustig op los. En media die zich pro-Brexit profileerden, consulteerde ik met een schuine blik.

Zo, dat wou ik even kwijt en nu terug naar 't Pallieterke.

En naar een bezigheid die anderen dan weer met een schuine blik bekijken, hoe onschuldig ze ook is.

Ik ben namelijk een document-archeoloog.

Maar dan van het soort dat eerst zelf een vaas onder de grond stopt in de hoop ze na verloop van een lange tijd meer of minder intact terug te kunnen opgraven.

Eén voorbeeld uit de ontelbare. De dag na de maanlanding, u weet nog in juli 1969, kocht ik een krant. Gazet van Antwerpen want die pakte uit met een weldaad aan prentjes. Ik heb ze nog en niet eens vergeeld.

Noch weggewaaid dakpannen of blussende pompiers hebben mijn welgevulde archeologische site naar de verdoemenis kunnen helpen.

Staes

Uiteraard bevat ook het internet een immense schat aan paperassen, documenten en snippets waarin men naar hartenlust kan grasduinen.

Ik weet niet wie of wat me bezielt heeft – de ontdekking van een snipper papier met daarop ZWK of zoiets ? – toen ik me herinnerde dat in mijn jonge jaren de Kring voor 't Pallieterke geen onbekende was.

Wat leverde mijn speurwerk op?

Bijvoorbeeld een – niet ondertekend – artikel dat verscheen op donderdag 29 augustus 1946 onder de hoofding 'Indien 't Pallieterke zijn memoires moest schrijven'. (Die 'memoires' waarvan verschillende afleveringen verschenen, waren van de hand van Bruno de Winter, de vader van het blad.)

Enkele fragmenten.

In het St.-Norbertusgesticht kwam ik terecht bij vader Ossenblok die nu dood is. (...)

In de achtste was de Staes onze meester. (...)

Na de Staes was het 'den Baron'.

Dat was meneer De Graeve die zich nogal chic kleepte, zijn haar schoon glad achteruit streek met kosmetik en vandaar zijn bijnaam had gekregen.

Een van de geestelijke professors die vanaf de middelbare klas gaven, E.H. De Greef (sic), die had 'De Zingende Wandelkring van Sint-Norbertus' gesticht.

Ik heb daar korten tijd aan meegedaan maar ik ben, samen met drie kameraden, met klikken en klakken buitengevlogen wegens gebrek aan eerbied voor de zeer flamingantische speechkes waarmee E.H. De Greef zijn notenkrakerij die, voor zover ik mij kan herinneren, zóó belachelijk waren.

Maar 't was belachelijk er snotjong van negen en tien mee 't embeteren.

We leerden er anders schoon liekens. Onder andere 'De Gilde Viert'.

Op 'ne keer kom ik thuis van de 'Wandelkring' dat was 's zondags 's morgens na de mis (in 't college) en ik val ineens uit, vals maar met geestdrift: '... en 't mooiste meisje kust hen niet!' M'n moeder die in de geburen was keert zich om, geeft me een lap rond mijn oren en explikeert haar verbolgenheid aldus: 'Gij snotneus, hedde weer op de Vogelenmarkt gezeten!'

Dit incident heeft mij voor zéér lang alle vertrouwen in de rechtvaardigheid eens moeders ontnomen. Want dat was nu juist één van de zeldzame keren dat ik niet naar de Rui was geweest.

Ik doe nog een greep.

Op donderdag 15 mei 1958 is een zekere Figaro aan het woord.

Zijn bijdrage draagt de titel 'Twee ladingen troubadours' en verwijst naar twee concerten van De Troubadours van Koning Boudewijn. Één ervan is het legendarische concert met de ZWK dat zelfs twee uitvoeringen kende en waarover dit blad in een vorige editie nog uitvoerig berichtte.

Enkele fragmenten.

Onder de Zingende Wandelkringers was er in die tijd een zekere Guido Haazen, die een beetje verder wenste te wandelen dan zijn kwelende confraters. Hij werd Minderbroeder en trok naar de negers. Maar hij kon de edele musycke niet zo maar vaarwel zeggen en het wandelende zingen bleef hem in het bloed zitten dus: met kleine (en grote) zwartjes werd in die kolonie een filiaal gesticht van de mannen van Sint-Norbertus. En met zijn assortiment chocolade stak Pater Haazen naar zijn oude stad en zijn vrienden over, om hen op hun 13de jaarlijks concert af te lossen. Het is een heerlijke verrassing geworden de pater die chocoladereepjes te zien hanteren.

Van het kleinste peukje af hingen ze aan zijn maatstok en zijn lippen voor de uitvoering van een programma waarin de polyfonie, Mozart, Weber en enkele Europese volksliederen, maar gelukkig ook de eigen Kongolese volkskunst een (grote) plaats hadden gekregen. Het 'orkest' bonkte op zijn tamtams, blies op zijn reuzepompoen, pitste aan dingen die wij misschien dans notre candeur naïve naar de keuken zouden verwijzen, dat de lokale kleur de hele zaal begon te verven, en de knapen zongen met kennis van zaken, maar vooral met een voorbeeldige overtuiging, al wat hun kelen te verwerken kregen – onder het waakzaam oog van hun onderwijzers, die niet alleen de rol van tenoren en bassen, doch ook die van volkszangers en -voorzangers op zich namen, waarbij ze dan vaak hun chocolade in kleuriger verpakking tentoonstelden. (...)

Om het Pallieterse zeur-en-zoetje over hen te logenstraffen, vergastten zij ons op een Loze Vissertje in het Kishwaili én in het Nederlands, waarna tot hun eigen grote pret de hele zaal het met hen samen nog eens doornam. Als toegift reden ze nog eens pio-pio-pio met de trein, waarbij de moderne Pacific van de vriend Honegger een bommeltje leek.

Die avond nam het publiek de exploten van de bloedeigen ZWK op de koop toe, en de moedige kring kon dat lijden, want daarachter komen er nog concerten zonder chocoladegasten. Maar toch mag ik niet vergeten hier lucht te geven aan mijn bewondering voor zijn uitvoering van het Gregoriaans, uitvoering die ons vergoedde

voor de moorden door kosters en kerktoren zo dikwijls op deze mooie kunst gepleegd.

Naschrift

Het concert was een geweldig succes.

Na afloop stormde een wild enthousiaste mijnheer Herweyers op mij af. Of ik voor de tweede editie nog kaarten kon ritselen. Het moet zowat de enige keer in mijn leven geweest zijn dat ik als 'goede connectie' fungeerde.

Van het concert bestaat een bandopname - wie herinnert zich nog de legendarische Grundig van mijnheer Duysburgh? Als ik wil kan ik dat unieke document ergens opdelven. Maar ik wil niet. (Al beschik ik nog over de nodige apparatuur om de Troubadours op die meters bruine band terug tot leven te wekken.)

Verder hoeven we u niet te vertellen dat Figaro, pseudoniem van Frans Dupont, in zijn woordkeuze een kind van zijn tijd was en dat we destijds misschien geen haar beter waren. En goed om weten: in 't Pallieterke schreef ook een zekere 'Rijmelaar', in het echte leven Lode Cantens, medeoprichter van het blad dat u leest.

En met uw goedvinden probeer ik hier en daar nog wat vanonder het stof te halen. Trouwens, wat Figaro schrijft is geen kwestie van 'confirmation bias'.

Gregoriaans was steeds ons handelsmerk.

Nog steeds? Of is dat satire?

Advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 *Verzekeraar van het Radeske*

Ondernemingsnummer 0525.898.564

Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Hij

Hij keek
Hij keek ons aan
Hij keek ons lachend aan
Hij straalde
Hij zag dat het goed was

Woensdag 17 februari 2021
Controle door de brandweer
Radeske op de rooster
Preventiegewijs
Een korte amicale ontmoeting op de kasseien
Wat verhelderende vragen over inrichting en materialen
Enkele korte notities op het vorige verslag
Een inspectie van de CV-ruimte
Een kort rondgang via de eetzaal door de slaapzalen
Via de noodtrap terug op de begane grond
Vrijwilligerswerk meneer
Bij deze veel dank aan hen
De door zijn voorganger uitgesproken lof over de metamorfose
brachten we graag even in herinnering
En toen was hij weg
Om met spoed mogelijk een voorlopig gunstig verslag af te leveren
Op een ontbrekende keuring van de gasdichtheid na
Geen geur waargenomen
We hebben er alle vertrouwen in

Hij wellicht ook
Ik zag het in zijn ogen
Hij glimlachte
en zag dat het goed was!

Maria, Maria, ik hou van jou!

Toegegeven.

Ik plaatste je na het demonteren op een donkere plek. Tussen schoenen en wat flessen drank.

Je verdient beter.

Zodra er rond de jaarwisseling wat tijd restte, brak ik je huisje af. Ik merkte dat je in jouw schamel optrekje wel wat diertjes onderdak bood. Verrassend.

Ondanks enige bouwvalligheid startte ik met een erg grondige stripbeurt. Het scheelde niet veel of ik had een nieuw onderkomen moeten bouwen. Maar met wat lijm en plamuur, stutten en spieën, schuren en verven, kitten en schroeven, kwam alles weer goed.

Ik moest je van jouw sokkel halen. Ik gaf je een voorzichtige wasbeurt. Met wat lauw water en wat zeep. Je glanst nu als nooit tevoren. Een streepje lijm op jouw voetstuk verbergt wellicht een voorval uit een ver verleden. Maar je houdt stand.

Je dak is opnieuw waterdicht. Het gerecycleerd materiaal heeft niet zo'n fraai verleden. Ik hoop dat je me dit niet kwalijk neemt.

Voor jou sta ik uren in de kou. Ik weet het niet, maar jij doet het maar. Ik schrijf dit stukje tijdens een periode met enkele ijsdagen. Ik kan enkel hopen dat onze hoeder

het te ijsig vond om je nu al te laten uitkijken over de velden. Laat hem je gunstig gezind zijn en je nog wat huiselijke warmte gunnen.

Ik hoop dat je de komende jaren opnieuw veel aanzien mag kennen. Dat je 's morgens wakker mag worden met de zon op jouw wangen. Dat je tijdens de dag van veel voorbijgangers de aandacht mag trekken. Dat je 's avonds enkelingen rond je mag scharen die de dag een vredig rustpunt gunnen.

Ik weet het. Het glaasje voor jouw gezicht werkt als een serre. En de optie om dit raampje te kunnen openen, achtte ik praktisch niet haalbaar. Gelieve mij te vergeven. Dat het lindelover jouw verkoeling brengen mag tijdens te zwoele zomerdagen.

Het ga je goed, Maria. Waak over de dieren in de velden. Waak over alle passanten: te voet, te paard, op de fiets, met de tractor, in de bolderkar. Waak over al de toekomstige gasten in huize Radeske.

Nog even wachten en we kunnen je in mei opnieuw in de bloemetjes zetten. Je straalt als nooit tevoren. Vanwege ons allemaal een hartelijk dank voor jouw aanwezigheid. Het ga je opnieuw goed.

Retro Goede Week

Zo'n vijftig jaar geleden waren alle beschikbare zangers opgeroepen om de dienst op, naar een jaarlijkse gewoonte, een (Goede) vrijdagmiddag op te luisteren om 15 uur. Groot was onze verwondering dat die namiddag de volledige middenbeuk door een nogal jong publiek ingenomen werd.

Nadat de heer Lissnijder met grote bravure het 'Gloria' had aangevat, vertrokken onder luid kabaal de klokken naar Rome om aldaar de nodige chocolade paaseieren te gaan ophalen. Maar na het uitzingen van het Gloria bemerkten we dat niet de klokken de oorzaak waren van het ontstane tumult maar wel de 'schoolbel' die om 16 uur het begin van de paasvakantie aankondigde. Welke eerwaarde zusters en begeleidende leerkrachten zouden nu echt geloven dat de opgetrommelde leerlingen tot op het einde die dienst zouden blijven bijwonen?

Nu ja, wat die leerlingen deden ... dat deden wij toch ook soms. Rap onze biezen pakken na de hoogmis om zo snel mogelijk aan de uitgang te kunnen zijn om het stamcafé of het thuisfront te bereiken.

Maar nu moeten we toch toegeven dat we toen beter even hadden rondgekeken naar alle kunstwerken die her en der in de kerk tentoongesteld worden.

Echte pareltjes zijn het.

Dit ontdekte ook oud-wandelkringer Roel Clerckx, zoon van Paul C. en dus neef van Johan en Willy toen hij een videomontage maakte voor zijn firma www.pang.pang.be. Als je dan nog verder gaat grasduinen en je ontmoet talrijke verklaringen van die pareltjes op het web van E.H. Rudi Mannaerts dan blijf je met nog meer bewondering kijken naar hetgeen wij nooit hadden opgemerkt. (www.sintjacobantwerpen.be & www.topa.be, de websites van de parochiegemeenschap Sint-Jacob & het Toeristenpastoraal Antwerpen).

Mixt het beeldmateriaal, download de muziek, die de ZWK tot op heden nog nooit gepubliceerd heeft, en je bekomt een halfuurtje kunstgenot.

Drukknop naar
Sint-Jacob

Beroemd in kleine Kring

6 juni 1954.

Een dag die geen noemenswaardige rimpeling in de geschiedenis veroorzaakt heeft.

Dag op dag tien jaar eerder was dat natuurlijk andere koek.

Toch is die van 54 me bijgebleven.

En wel hierom.

Het was een zondag en ik zong voor de eerste keer in een kerk.

Een vierstemmige mis in de Heilige Geest.

Waarschijnlijk de Missa Brevis KV 259 van Mozart.

Dat pareltje stond alleszins in die dagen op ons programma.

Zodoende.

Zong hij ook mee?

De jonge tenor van rond de 22 met een gezegende, krachtige stem?

Of zong hij op dat moment in Sint-Jacob?

Groep 1, groep 2, aan mannen geen gebrek in die glorieuze dagen.

Gokken we op de Geest.

Dan stond hij met zijn rijzige gestalte achteraan.

Dan kon ik hem vanuit mijn alt-positie horen en ook zien.

Heb ik in 1958, toen mijn laatste alt-dagen ingingen, tijdens de mis gezongen?

De mis waarin hij het jawoord gaf aan zijn lief uit Dendermonde en zij aan hem?

Eén ding is zeker.

Later zouden we nog ontelbare malen samen zijn.

Samen zingen en genieten van elkaars aanwezigheid.

En laten we eerlijk zijn, dat lief mocht er ook wezen.

Greet en Ghis.

Als één woord uit te spreken.

De meer klassieke vorm Ghis en Greet mag ook.

Een gelukkig paar dat perfect de minder zachte kantjes van het woord kent.

Een stel dat lak heeft aan roem en eer en dure woorden.

We horen en zien elkaar nog zelden.

Niet zo lang geleden werd Ghis in dit blad verwezen naar de elf-novemberlijst.

Mijn hart sloeg enkele tellen over.

Nepnieuws, zo gaat dat tegenwoordig.

Onlangs sprong dat hart weer op van vreugde.

Terwijl ik door het bos van kanalen zwierf.

Greet en Ghis op het scherm!

Vanuit een plaats waar eertijds nieuw leven begon.

En waar zij nu rustig het hunne afronden.

Nog steeds in goede en in kwade dagen.

Dat is wat ze tegen elkaar zeiden.

(Wie, wat, maakt echt niet uit.)

Het wordt moeilijker
en moeilijker.

De gezondheid.

We hebben hele
schone tijden
gehad.

Schattebol.

En nu een dikke
kus.

Amai, dat is lang
geleden.

Zijn ze nu beroemd, die twee?

Dat wil toch de titel van de uitzending.

Roem en eer en dure woorden ...

Ja maar ja, ja maar nee !

Als het over wereldnieuws gaat, weten onze lezers intussen dat ze bij Eigen Krabbels moeten zijn. Van de sukkels die niet over een 'eb' beschikken of die niet altijd eerst de voorpagina van een krant lezen, maar eerst de sportpagina, kregen wij de laatste weken enkele actuele vragen over de wereldactualiteit, die wij hier graag aan U voorleggen.

- Is het waar dat ze eraan denken om tramlijn 7 (gedeeltelijk) af te schaffen? Is het waar dat daar al een actiecomité voor opgericht werd? En voor tram 4? En voor tram 5, die vanaf volgend jaar niet eens meer op Linkeroever geraakt en misschien ook niet zorgt voor de lang gevraagde tramverbinding tussen Noord- en Zuid-Deurne? Dat kan toch niet.
- Is het waar dat mondkmaskers stoffen zouden bevatten die slecht zijn voor de longen? Effe vragen aan de mensen van Moretusburg Hoboken of mensen die onder de uitlaatgassen wonen van de Isvag-over in Wilrijk?
- Is het waar dat het voltallige mannenkoor ZWK eerstdaags zal overgaan tot een lock-downfeestje op de speelplaats van de school als ze niet snel weer mogen zingen?
- Zou het kunnen dat binnenkort de kerken drie bubbels van vier personen zullen toelaten om de missen bij te wonen, in navolging van de voetbal- en wielerploegen die nu ongeveer dagelijks het tv-scherm teisteren?
- Is het waar dat het ijskarren verboden wordt om hun ronde te doen?
- Is het waar dat de vaccinatiecentra in het ganse land klaar waren, maar dat er geen of onvoldoende vaccins waren of dat er mensen ontbraken die ze moesten toedienen?
- Is het waar dat sommige vaccins 90% zekerheid tot niet-besmetting bieden, andere 70%, nog andere 60% of zelfs 55%?
- Is het waar dat enkele pubers meer dan een ganse nacht in het gevang moesten omdat ze met z'n zevenen een feestje gaven?
- Is het waar dat er in bepaalde vaccinatiecentra onvoldoende naalden beschikbaar waren?
- Is het waar dat er aan een Europees vaccinpaspoort gedacht wordt, maar dat er nog geen vaccins zijn?

- Het zal wel een kwakkel zijn dat er van vaccinnationalisme sprake is, zeker? De Engelsen zullen toch niet een pak Europese vaccins extra in hun bezit nemen. Of was dit een onderdeel van hun Brexit-beslissing?
- Is het waar dat het Graspopfestival van 17 tot 20 juni afgelast wordt en dat ook het Radeske-feest van 23 mei zal verdaagd worden? Worden de tickets dan terugbetaald of tellen ze voor volgend jaar?
- Is het waar dat een aantal mensen een uitnodiging kregen om zich te laten vaccineren, maar dat ze niet op de juiste naam of het juiste adres stond?
- Is het juist dat niemand eigenlijk goed weet wanneer en hoe hij/zij een uitnodiging krijgt om zich te laten vaccineren? Per mail? Per brief? Per SMS? Met de uitnodigingen voor de verkiezingen is er nochtans zelden een probleem.
- Is het waar dat er geen problemen zijn voor zwangere vrouwen als ze het vaccin AstraZeneca nemen? Over zwangere mannen wordt discreet gezwegen.
- Zou het waar zijn dat studenten die op een plein dansten of op hun balkon rookten, daarvoor beboet werden? Nee, niet in Rusland of Iran, maar in België!
- Het kan toch niet dat Pfizer een aantal Latijns-Amerikaanse landen zou gepusht hebben om een aantal staatseigendommen als garantie aan te bieden, wilden ze de nodige vaccins krijgen, zoals internationale media meldde?
- Is het waar dat je wel in Blankenberge het weekend mag doorbrengen, maar niet in Terneuzen, een kleine 25km verder?
- Is het waar dat de 'lente van de vrijheid' allicht op 27 maart zal aanbreken voor wie naar het buitenland wil vliegen, want anders zou de Belgische staat daarvoor een Europese boete krijgen?
- Klopt het dat er na de Britse, de Zuid-Afrikaanse en de Braziliaanse variant van het Covid-19-virus nu ook een Zweedse variant op komst zou zijn? Je zou die wel zelf in mekaar moeten knutselen.
- Is het waar dat hogeschool- en universiteitsstudenten binnenkort om de vier weken één dag 'live' zullen mogen les volgen?
- Worden binnenkort de jonge leerkrachten sneller beroemd en bestaat de kans dat leerkrachten, die nog boeken natuurkunde gebruiken die stoppen bij Einstein, toch moeten vrezen voor hun vaste benoeming?

- Is het waar dat de problemen in de sector van de amateurgezelschappen, de fanfares, de toneelgroepen...amper of niet de media halen?

Ons aller burgemeester Bart De Wever had daar zijn Slissen en Cesar-moment als antwoord klaar op al die vragen:

- Wette gij 'et?
- Neeje.
- Waaroem vraagdet dan?

Weet je dat...

...Eigen Krabbels bijzonder goed gelezen wordt. In ons vorig nummer plaatsten we een zoekertje van onze vriend Guy Davidson, die op zoek was naar zijn vroegere ZWK-vriend Ivo Peeters. En zie, ons nummer was nog geen dag verschenen of de twee hadden elkaar weer gevonden. Met dank aan een andere ex-zanger Erwin Spoelders.

...bijgevoegde foto geen uittreksel is uit een oud studieboek biologie, maar gewoon het getergde been van onze vriend Jan Leers.

...diezelfde J.L. aardig op weg is om recordhouder te worden van de zanger met de meeste operaties achter zijn naam. Vorige vrijdag zat Jan al aan zes stuks operaties!

...wij hem natuurlijk een zo spoedig mogelijk, algeheel herstel toewensen. Net als bij andere zangers of hun echtgenotes, die hun dagen soms in het ziekenhuis moeten doorbrengen.

...er door Corona dit voorjaar geen bedeling van viooltjes komt ten voordele van kankerpatiënten, een actie waar Inge zaliger met veel succes mee begon. Het feit dat er veel mensen voor samen komen en dat ook de bezorging per wagen niet evident is in Coronatijden, dragen ertoe bij dat de organisatoren eerder een actie in het najaar plannen.

...dat er ook nog zangers rondlopen die niet over een 'app' (volgens VRT uit te spreken als 'eb') beschikken en dat ze daardoor verstoken blijven van veel nieuws en de laatste moppen. Gelukkig is er nog Eigen Krabbels!

...de soprane Anna Prohaska in Knack een raadseltje over had omtrent de tenoren? 'Hoeveel tenoren zijn er nodig om een gloeilamp in te draaien? Eentje. Hij houdt de lamp vast en wacht tot de wereld rond hem draait.

...het aantal zangers dat zijn collega's moet trakteren wegens een verjaardag onrustbarend stijgt.

...de werkploeg van Radeske alweer knap verrichtte. Het brandveiligheidsattest is in orde. Er kunnen opnieuw subsidies bekomen worden. Zie ook eerder in dit nummer.

...het hoog tijd wordt dat we nog eens kunnen repeteren, mekaar 'live' ontmoeten en de kelen smeren.

...Johan op de eerst mogelijke repetitie een maximaal aantal stemoefeningen zal nodig hebben om het koor weer als nachtegalen te horen zingen.

...diezelfde Johan natuurlijk kan te rade gaan bij mensen die alternatieve methodes hebben om de schorheid uit de kelen te halen.

...de stad Antwerpen er 100 jaar en € 725.000 voor nodig had om het manuscript van 'Bezette stad' van Paul van Ostaijen in het bezit te krijgen.

...de ZWK al eerder in het bezit geraakte van het gedicht 'Nachtelijke optocht' van Paul van Ostaijen, waarbij Nicole De Paepe de passende muziek schreef. Even luisteren?

[nachtelijke optocht - YouTube](#)

ZWK wijkt nooit *behalve voor Corona*

????????????????????????????

RADESKE – 50 jaar + 1 of +2

Werkten mee aan dit nummer:

Raf Van Bortel, Rik Neel, Peter Crauwels, Chris Van de Velde, Jenny Backx, Luc Korthout, Luc De Graeve, Guido De Graeve, Tony Ah Munn, Johan Clerckx, Ludo Engelen, Jan Leers, Marcel Coppens (v.u.).